

ถ้าฉันยังมองไม่เห็นความจริงว่า "คนเราต่างกัน"
ก็คงเข้าใจความจริงได้ยากว่า "คนเราเกิดมา ย่อมเหมือนกัน"

คนรุ่นก่อนเคยรับผิดชอบไว้เป็นบทบาทล้นเกล้า:

คนเห็นคนเป็นคน หันหน้าคน

คนเห็นคนใจคน ใจคนไม่

ทำผิดคนยอมเป็นคน ทุกคนไป

ระแวกต่างกันได้ แต่ชั่วดี

ช่วงที่ผ่านพ้นมา มักมีชนรุ่นหลังเห็นภาพพบ: พุศุดุคกับฉัน
กว้างขวางมากขึ้น หลังจากมีกระแสโลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันอย่างไร
เป็นธรรมชาติมาได้ช่วงหนึ่ง บางคนกล่าวว่า "โลกนี้มีผู้ในผู้หลาย
คนในสังคมนี้ เก่งอย่างท่านอาจารย์บ้าง"

ฉันฟังคำพูดนี้แล้ว ต้องห่มาคิดทบทวน เพื่อหาคำตอบจาก
คำถามที่ว่า "ท่านเป็นคนเก่งจริงหรือเปล่า?" ในที่สุดก็สามารถพบ
ความจริงได้ไม่ยากนัก

จึงตอบด้วยคำถามที่วนกลับมาว่า "เขาคิดว่าฉันเก่งจริงหรือ"
แต่ฉันคิดว่า มันไม่ห่าจะเป็นอย่างนั้น ถ้าเขาแต่ละคนเข้าใจได้ลึกซึ้ง
ถึงค่านิยมของคำว่า "มนุษย์ที่อยู่ร่วมกัน ย่อมมีความแตกต่าง
หลากหลายเป็นสังคม"

เพราะเหตุนี้ ฉันจึงคิดว่า ตนไม่ได้เก่งไปกว่าคนอื่นเลย หาก
เขามองเห็นความจริงว่า "ฉันเป็นเพียงรูปลักษณ์หนึ่ง ซึ่งอยู่บน
พื้นฐานตามหลากหลายเท่านั้น" ดังนั้นก็เขาคิดว่าในใจคนมาเหมือน
ฉัน คงหนีไปได้ยาก

ความจริงแล้ว ฉันไม่เคยคิดเลยว่า ตนเป็นคนเก่งกว่าใคร
กับอีกท่านหนึ่ง ก็ไม่คิดว่า ใครจะเก่งกว่าตนด้วย ดังนั้นจึงห่าจะ
เข้าใจได้อย่างลึกซึ้งว่า "ทุกคนที่เกิดมา ก็คือคนเช่นตน"

แทนที่จะคิดสร้าง "ปมเรื่อง-ปมต้อบ" ขึ้นในใจให้เบียดเบียน
แก่ตนเอง ซึ่งคงโทษใครไม่ได้ สู้หันมาปฏิบัติอย่างดีที่สุด เพื่อ
หวังสร้างสรรค์สิ่งที่มีเหตุผลมีดีกว่าหรือ เขอทั้งหลายอันเป็นที่รัก
ของฉัน. ฉันขอบอกสามตำราว่า เขาคือความหวังของสังคม รวมทั้ง
ตัวฉันเองด้วย.

ศกวิธังวิ

วิมล สาคกร

๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๒